

перещь

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

КРОБНИЙ ЗВ'ЯЗОК АГРЕСІЇ І ДОЛАРА

Здоровенькі БУЛИ!

Лист прокурору
Ворошиловського району,
Ворошиловградської області,
тов. БОЖКОВІ Л. Г.

кінчена слідством». Ходять чутки, що взагалі цю справу ви закрити збираєтесь.

Як же після цього та не помолитимуться за вашу добру душу Коляда, Левицький, Борщевський і Полупан?! Лоби поб'ють, а помолитимуться.

Б'є вам поклони і колишній завмаг із радгоспу «Червоний прапор» І. Чернов. Той самий Чернов, що вкрав 58.379 карбованців. Той самий Чернов, що з санкції обласного прокурора 11 серпня минулого року був взятий під варту.

Пригадуєте? Кара для Чернова полягала в тому, що він прогулявся (за 58.379 карбованців державних грошей) від обласного центра до вашого кабінету. Глянули ви, Леоніде Георгійовичу, як втомився в дорозі цей злодюга, і розмякла ваша воскова душа. Випустили.

Ходить собі вільно Чернов, горілочку попиває та вас, Леоніде Георгійовичу, на всю губу вихваляє: золотий у нас прокурор!..

Коли одержите, Леоніде Георгійовичу, цього листа, прошу зняти трубку і подзвонити своєму колезі — прокуророві Бокково-Антрацитівського району Василеві Марковичу Максимову.

Скажіть йому, що я читав підписаного ним папірця, в якому говориться, що «справу по обвинуваченню К. А. Ходакової та Ф. Г. Корнієнка, які розтратили 24.000 карбованців, припинено, у зв'язку з тим, що тривають розшуки винуватих».

Передайте Василеві Марковичу, що я цікавлюсь, як саме він розшукує розтратників — з собачками чи без собачок. Близько ж року вже шукає!

А ще передайте: нехай т. Максимов, нарешті, пройдеться в районну заготконтору «Головмолока» і до «Змішторгу». Я маю точні дані, що саме там вони сховалися — за бухгалтерським столом Ходакова, а Корнієнко — за столом агента по заготівлях. Ач аж куди дременули з переляку! За цілих сто метрів від прокуратури!

А ще передайте прокуророві Ворошиловградської області Михайлу Тимофійовичу Самаєву, що я з нетерпінням жду, коли він, нарешті, оцінить ваше поблажливо-лагідне ставлення до розкрадачів державних грошей.

Бо й досі ж не оцінив. На цьому бувайте здорові, дорогий, добросердечний, жалісливо-ласкавий та поблажливо-лагідний Леоніде Георгійовичу. Привіт вам од щирого серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

Здоровенькі були, дорогий, добросердечний, жалісливо-ласкавий, поблажливо-лагідний Леоніде Георгійовичу!

Я не випадково так ніжно величаю вас: знаю, дорогий, що не у вашій натурі бути твердим та суворим навіть тоді, коли це потрібно. Навпаки, ваша ласкава й лірична душа не сповнюється гнівом і тоді, коли перед вами стоїть хапуга й розтратник державного добра. Стоїть він, мене шапку, потупивши очі в підлогу, а ви, кажуть, до нього лагідно звертаєтесь:

— Як же це ви так дозволили собі, голубе, запустити руку в державну кишеню? Не можна ж так...

Вилетить з вашого кабінету такий «голуб», вигукне: «Золотий у нас прокурор!» і починає знову красти.

Саме тому, Леоніде Георгійовичу, з такою вдячністю згадують вас щодня і просто-таки моляться на вас розкрадачі державного добра.

Та й як їм не благоговіти перед вашим восковим серцем! Коли б не ви, то давно б уже ті злодюги були там, де їй належить бути казнокрадам. А так — погуляють собі та те й роблять, що вас добрим словом згадують.

С у вашому районі, недалеко від Комісарівського сільського споживчого товариства, за селом, у полі глибока яма. Її викопали Коляда, Левицький, Борщевський і Полупан. Ці чотири краді-макінатори, що діяли в Комісарівському споживчому товаристві, брали з тієї ями крейду. Завозили вони крейду в крамницю, «оцінювали», а замість неї тягли з полиць коштовні товари. На 24.790 карбованців хапнули. Гадали забилити крейдою свої чорні діла, та спіймані були на гарячому.

А що ж далі, Леоніде Георгійовичу?

Ви завели на злодіїв справу, пронумерували її, підшили, поклали в шафу, і лежить вона (та скільки вже лежить!), «неза-

БАГАТІ НА ЛАТИ

Американська пропаганда запевняє, що в Сполучених Штатах не життя, а масляна, що в Штатах кожен може стати мільйонером і що кожен багатіє тут по-своєму.

Індієці племені навахо, яких ми бачимо на знімку, теж «розбагатіли» по-своєму. Вони, сказав би Степан Руданський:

«Так собі розжились,
Що й світлицю мали,
Світлюся, куди глянь,
Лиш стовпи стояли!»

Таких «багатіїв» у Штатах — дуже багато. Знедолені, пограбовані, вигнані з своїх земель у пустельні райони штатів Арізона і Нью-Мексіко, вони мерзнуть у своїх «світлицях», пухнуть від голоду, мруть, як мухи.

Кращої ілюстрації до херстівської агітації годі й шукати!

«Мирні» пропозиції американців в ООН викрито.

(«ДИКОВРАЗ»,
Прага).

ОБЛОГА «КРІПОСТІ»

Є в Кенсінгтоні (район Лондона) великі парки. Чванілися та пишались ними сини туманного Альбіону. Дихали там свіжим повітрям, нюхали квіти, слухали шелестіння листя, щebetання птахів, почитували в газетних статтях про незалежність Англії, в бесідах із знайомими — до речі й не до речі — повторювали своє улюблене старовинне прислів'я: «Мій дім — моя кріпость»...

І тепер вони можуть ходити до парків... Тільки до парків, бо далі воріт їх не пустять. Можуть, постоявши біля огорожі, понюхати, як тхне з парку «нокаколою». Можуть послухати, як шелестить пісок під кованими черевиками американських окупантів, що муштруються на алеях парку (див. фото). І почитати можуть — табличку, яка лоб'язно попереджує англійців: «Вхід заборонено».

Мовляв, коли «твій дім — твоя кріпость», так заховайся в ньому і не тикай носа, куди тебе не просять!

Творчість великого латиського поета Яна Райніса стала широко відомою нашому читачеві з дня виходу в 1916 році збірки творів латиської літератури за редакцією М. Горького та В. Брюсова.

Своїми полум'яними творами Райніс викривав мерзенних прислужників буржуазії, латиських буржуазних націоналістів, таврував все, що перешкоджало латиському народові скинути кайдани рабства. Райніс добре розумів, що буржуазна Латвія не могла бути вільною. Широко відоме його гасло про «вільну Латвію у вільній Росії», в якому, як у краплі води, відбилися передові, прогресивні прагнення поета.

Нижче друкуємо сатиричні поезії великого поета братньої Латвії.

Алегоричний образ старого гада з одноіменної сатири Райніса дуже нагадує сучасних заморських реакціонерів, душителей демократичних свобод і прогресу. Нашадки тих собак, що колись «на сонце гавкати порішили» (вірш «Проти сонця»), нині у великій моді за океаном: їм віддано в розпорядження мікрофони «Голосу Америки» і брудні сторінки жовтої преси.

СТАРІЙ ГАД

В палаці, в найтемнішому кутку,
Жив гад старий, одягнутий в луску.
Він в темноті провів багато днів —
Оглух, осліп, навіки онімів,
Байдужим став до всього, втратив річ —
Розсудливий, похмурий, наче ніч.
Йому звеліли стежити з імлі,
Щоб скрізь і всі розсудливі були,
Щоб всі думки, розмови й письмена
Розсудливі були — усі, сповна,
Щоб все лишалось, як завжди було!

Всі прагнення той гад вважав за зло.
Старезний гад злобою аж кипів
На все нове, що в душах він узрів,
Він все живе кусав і тяг в барліг,
Він все труїв, що одкусить не міг.
Де б не сягав його ядучий дух —
Все в'януло, все гинуло навкруг.
В сліпого очі, звісно, не на те,
Щоб бачити, як та трава росте,
Як квітнуть квіти... Глушман не вчува —
Як скрізь весна в сто тисяч уст співа!..
Дратують діти гада вже зблизька —
А з нього трута лиш тече слизька;
На нього всяк дивитись вже одвик,
Повз нього мчить життя живий потік...
Та гад в безсилій щулиться злобі,
Клубком нікчемним скручений в собі.
Він щулиться і щулиться — й всиха.
Він здохне скоро. Він уже диха.

1905

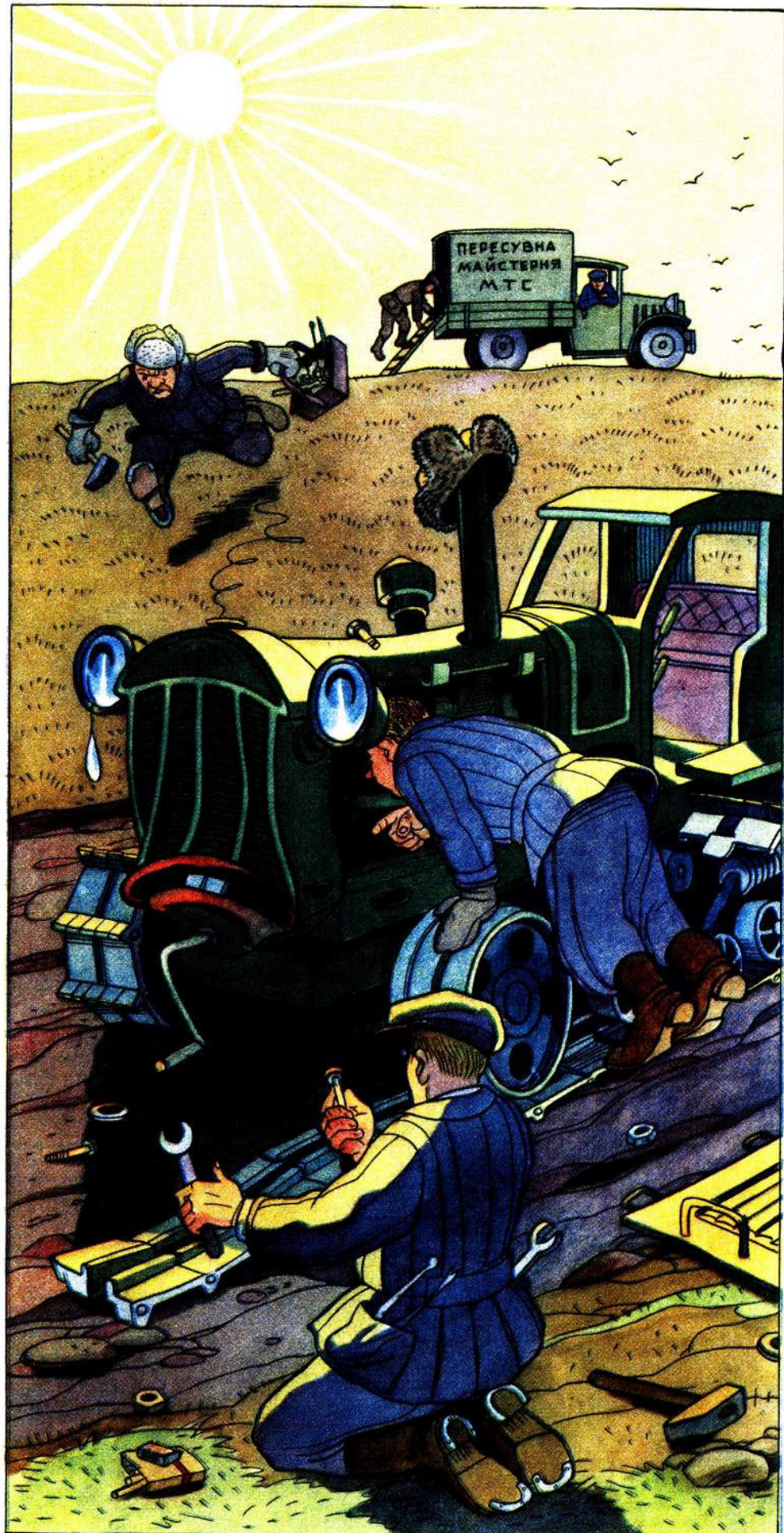
ПРОТИ СОНЦЯ

Собаки гавкають на місяць з давнини.
Що ж, норів в них такий, то й гавкають вони!
Тепер вони журнальчик свій створили,—

І вже на сонце гавкати порішили...
Що ж, сонячний удар їх всіх повергне в прах,
І гнити будуть скрізь їх кості у степах.

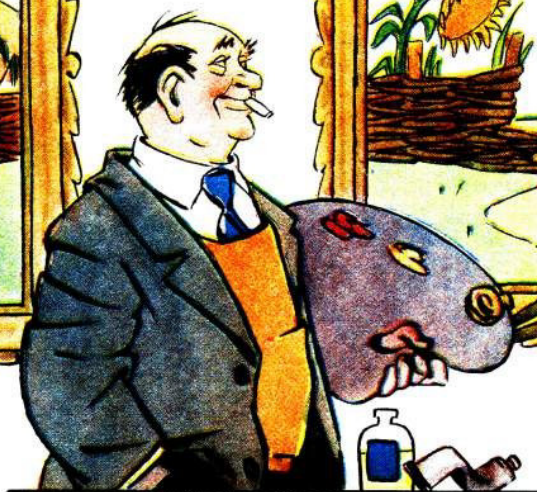
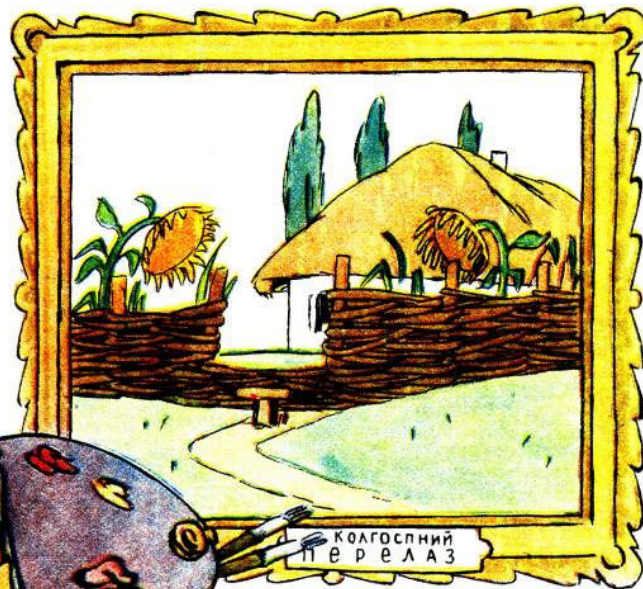
Переклад
Олекси НОВИЦЬКОГО.

Трактор. — Щойно з ремонту й знову ремонтують. Уже всіх моїх кінських сил не вистачає терпіти це неподобство...

Художник Халтурняк виставив свою нову картину. Відвідувачі виставки розкритикували її, як таку, що не відповідає сучасній дійсності.

Художник Халтурняк пообіцяв виправити помилку і згодом виставив своє полотно в новій редакції.

ПОЕТИЧНЕ ПРЯДИВО

«Хмарка прийшла до копра,
Кинула вовни в його колеса:
— Пряди, залізний... Пора,
Глянуло сонце, чи все в порядку.
Сіло на терикон,
І неквапливо підкинуло в прядку
Огнених волокон».

(М. РУДЕНКО. «Ранкова акварель»).

Див ще таких не було ніде:
Винайшли прядку, що хмари пряде.
Дві—три хмарини обскувши отак,
Можна пошити кобеняк...

Сонце спустилося на терикон,
Сіло, щоб з подиву часом не впасти:
— Де наберу я тобі волокон?
Так можна хмари усі перепрести!

Правда, поете, хоч клоччя, хоч овна,
Тільки була б акварель ваша повна?!

Іван ЦАРЕВИЧ.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ПОГОДЖУВАЛЬНИК НА ПОЛЮВАННІ

Віхав Ступак Охрім,
У неділю зрання,
Із начальником своїм
В ліс на полювання.

Був начальник той лиш «зам»,
«Зам» і то не перший.
Та й Ступак начальник сам,
Правда, значно менший.

Як до няньки, зник Охрім
До начальства свого,—
Все було погодить з ним,
Сам не втне нічого.

Отже, віхав Охрім,
У неділю зрання,
Із начальником своїм
В ліс на полювання.

В лісі тиша-німота,
Вітерець лиш віс.
Скрізь така вже красота,
Аж душа радіє!

Пролітає сніг-сніжок,
Пахне скрізь озоном...
І мисливці на лужок
Рушили загоном.

Враз Охрім напав на слід
(Зайцо не до жарту!),
Звів рушницю, сам аж зблід,
Звісно, від азарту.

Серце в грудях так-так-так,
Нестачає духу.
І шепче сам собі Ступак:
— Ні пера, ні пуху...

Раптом куць! За метрів п'ять
Сів, ушима водить.
— Треба б,— думає,— стрілять...
Але з ким погодить!?? —

Засць виждав і сказав:
— Та пішов ти к бісу! —
Язика ще показав
І подався до лісу!

Мал. БЕ-ША

Директор Харківського заводу «Гідропривод» т. Герасимов систематично по 5–6 годин на день затримує на нарадах начальників цехів, вирішуючи питання, як позбутися простоїв. А в цехах тимчасом робітники нудьгують без роботи. (З листа робітників заводу до «ПЕРЦЯ»).

— Чому простоюєте?
— Начальник цеху наряди не дав.
— А де начальник цеху?
— У директора на черговій нараді по боротьбі з простоями.

НЕЗВИЧАЙНІ кригоди

РИДАННЯ СЕРЕД НОЧІ. Жителі ст. Деконська (Північно-Донецької залізниці), проходячи вночі повз будинок, в якому мешкає начальник Михайлівського шахтоуправління т. Сирота, почули жалібний плач. Як з'ясувалося, плакали гроші, які т. Сирота не сплачує за квартиру ще з червня позаминулого року.

ЖЕРТВА НЕОБЕРЕЖНОСТІ. Працюючи в трамвайно-тролейбусному парку м. Сталіно, шофер Шевченко мав необережність відмовитися платити «калим» начальникової служби шляхів Й. Г. Анінбергу.

Шевченко, негайно був знятий з роботи.

ПОЛАМАВ ЗУБИ Тимофій Тимофійович Вихляев — директор Ново-Василівського (Запорізької області) райпромкомбінату, покуштувавши пряника власного виробу.

ДІБКИ СТАЛИ воли, які везуть кінопересувку № 414 по селах Красноармійського району, Сталінської області, довідавшись, що новою автомашиною, для кінопересувки обладаною, пересувається по району зав. райвідділом кінофікації т. Сергієнко.

Якось мав я розмову з заступником міністра кінематографії України т. Карасьовим про недоліки в роботі кіномережі. Згодом з задоволенням прочитав ухвалу колегії міністерства, в якій намічено заходи по ліквідації тих недоліків. А от численні скарги моїх читачів говорять, що й зараз з кінообслуговуванням не все гаразд. Тож і вирішив я поїхати на місце, у рейд по кіномережі.

Що ж я бачив і чув?

ДИМ КОРОМИСЛОМ

Прибув я до Єланецького району, Миколаївської області. Тут переконався, що отой крилатий вираз «дим коромислом» найкраще характеризує роботу завідувача райвідділу кінофікації т. Димова.

Сидимо ми в клубі села Велико-Велідарівки й чекаємо, поки кіномеханік налагодить кінопересувку. Чекати довелося довго. Ми переспівали з дівчатами усі пісні, а пересувка все ще мовчала. Нарешті, десь об 11-й годині в ній щось блимнуло, і почалося демонстрування фільму. Дивимось на екран... що таке? Мав іти фільм «Зоя Космодем'янська», а демонструється зовсім інша картина.

— Це все Димов, — сказав схвильований завклубом, — хоч не пиши реклами! Оголошили людям «Мусоргського» — він «Чортову ущелину» присилає. Приходьте завтра, подивитесь «Актрису».

Прийшов. Людей у клубі повно, движок працює. Значить, все в порядку. Коли до клубу під'їздить машина.

— «Актрису» требають негайно в район.

— Та як же це так! — протестує сполотнілий завклубом. — У мене в залі повно людей...

— Тихо! Димов наказав. Чи ви хочете, щоб вам зовсім фільмів не давали? — резонно зауважив посланець з району. — У товариша Димова сьогодні іменини. Він обіцяв гостям показати «Актрису». Зрозуміло? Справжній дим коромислом!..

АРІЯ КАЛЕНИКА З КІНОФІЛЬМУ «ПІДКИДЬОК»

Ще раз переконався, що кіномеханік — основна фігура, від якої залежить хороший показ фільму.

Я був присутній в залі Смілівського районного кінотеатру на Сумщині, коли кіномеханік т. Шишняк демонстрував картину «Підкидьок». Раптом щось заїло в апаратурі... З ким не трапляється! Був звук — і нема звуку, як заціпило. Та Шишняк не розгубився; він продовжував демонструвати фільм... з власним звукопроводом! З кінобудки раптом почулася пісня: «Яким ти був, таким остася», потім арія гоголівського Каленика, далі «Ревела буря», «Посіяла огірочки». Глядачі сміялися і з кінокомедії, і з кіномеханіка. Було справді весело, але не зовсім радісно.

МАРАФОНСЬКИЙ БІГ

На Харківщині, у радгоспі «Комуніст» (Лозівський район) я переконався, що кіно може перетворити глядачів на непогані фізкультурників.

Тут сталася така історія. Демонструвався фільм «Втрачена грамота». Все йшло нічого до четвертої частини. А потім — трісь, блись... і пішли вже частини... з кінофільму «На арені цирку»!

Голос з кінобудки пояснив здивованим глядачам, що в їхній радгосп потрапили початки цих двох кінофільмів, а кінці їх зараз демонструються у радгоспі «Комбайн». Ну, глядачі, котрі молодші, зразу ж марафонським бігом у «Комбайн». По дорозі зустрічають таку ж саму естафету: молодь з «Комбайну» їде марафонським бігом у «Комуніст»... дивитись початки. Привіталися, посміялися, побігли далі...

От добре було б, якби начальник Харківського обласного управління кінофікації т. Волинський хоч разок взяв участь у подібному марафонському «кросі»!

КІНОМОНОПОЛІЯ

Сюди їхати я не збирався. Був певен, що тут все гаразд. Як же — Донбас, шахтарі! Та раптом одержав листа з Свердловського району (Ворошиловградщина) від шахтаря Степана Поріхіна, який живе на хуторі Уткине.

«На наш хутір, — писав т. Поріхін, — тільки один раз приїхала кінобудка. Продали людям квитки, а кіно так і не показали».

Давай, думаю, навідаюся й на Ворошиловградщину.

В обласному управлінні кінофікації натрапив на цікаве засідання. З палкою промовою виступав т. Зеленчук — начальник управління.

— Наше завдання, — закликав він свій апарат, — заборонити профспілкам мати свої кінопересувки. Це конкуренція! Вони демонструють фільми краще, ніж ми, і тим самим підривають наш авторитет. Подумати тільки! На комезаводах і в МТС почалися розмови про якість звуку! Хто розпестив кіноглядача? Агітмашини профспілок! Гнати їх! Я не потерплю порушення нашого монопольного права.

Робота обласного управління кінофікації тут зводиться до єдиної мети: будь-якою ціною «розгромити» противника — профспілкові кінопересувки.

Я був свідком такої історії. Клуб шахти «1-біс Криворіжжя» звернувся до начальника експлуатаційно-технічного відділу управління Тарабукіна з проханням використати клубну пересувку для обслуговування робітників шахти, які живуть у селищах Голки і Краматорівка.

— Дайте довідку, що ці селища далеко від шахти, — запропонував Тарабукін.

Дали довідку.

— Цього мало: дайте довідку, що в селищах живуть люди.

Вимога була трохи дивна. Та що поробиш? Дали Тарабукіну й таку довідку.

— І це не все, — сказав Тарабукін. — Дайте довідку, що у цих селищах не буває наших кінопересувок, тоді ми вже подумаємо.

Управлінню дали довідку і про те, що в робітничих селищах Голки і Краматорівка вже кілька років жодного кінофільму не демонстрували. І на всіх цих трьох довідках начальник управління Зеленчук наклав резолюцію: «Дозволу не давати».

«КІНОТУЗ» РАЙОННОГО МАСШТАБУ

У селі Сорочень, Барашівського району, я сподівався побачити зразкове кінообслуговування. Чутки, бачте, такі йшли, що на Житомирщині з цим ділом все гаразд.

Та де там! Три дні я чекав обіцяного рекламою «Хлопчик з околиці», а з району надіслали «Івана Гроznego». А ще через п'ять днів замість обіцяного «Весняного потоку» тут демонструвався зовсім інший фільм — без початку і без кінця. Коли завклубом подзвонив у район і розповів завідувачу райвідділом кінофікації т. Васковському про обурення людей, цей «кінотуз», закопавши губу, відповів:

— А що для мене значить ваш Сорочень з усіма вашими людьми?

***

Ще раз перечитав я уважно ухвалу колегії Міністерства кінематографії УРСР, яка намітила заходи по ліквідації недоліків, і подумав: — Хороші заходи, та щось дуже повільно «пересуваються» вони з столиці на периферію.

Чи не навчилося й міністерство у деяких районних кінодіячів одне афішувати і зовсім інше демонструвати?

Подорожні нотатки ПЕРЦЯ опублікував
М. ЮРЧЕНКО.

УРОКИ ДРАПОЛОГІ

Французька буржуазна преса опублікувала серію статей гітлерівського генерала Гудерана, в яких битві «страте» повчав своїх союзників, як треба воювати.

Друнують уолл-стрітівські холоди його гірного досвіду плоди... Корисно буде знати ті «трудн» Новоявленим «фюрерам» Європи.

Цей надобитий людожер і теоретик драп-науки Дає поради всім тепер, Хто з шкури лізе у Мальбруки

ДО ПОДІЯ У ЄГИПТІ

Протягом семидесятидвіохтих окупації Єгипту англіїці шістдесят разів обіцяли евакууватися, але й досі не виїхали свої обіцянки.

Народ сказав: — Доволі! Дони з нас гітл англіїкам кров і піт! Обіцяного можна ждати три роки, Та ждате не монети, Сім десятих літ!

Сергій ШВЕЦОВ.
Переклад з російської С. ОЛІЙНИКА.

ПІД ЗОРЯМИ ЗАМОРСЬКИМИ

Парижські газети присвячують цілі сторінки бесідам з астрологами. (3 газет).

Не можуть в Західній Європі Астрологічні завідані — Головоцеси міднолобі! Знайти щасливої зорі.

Були в минулі неспасні справи Й тепер не видно світлик днів, Бо завіздари за небо правять Смугасти прапор палів.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

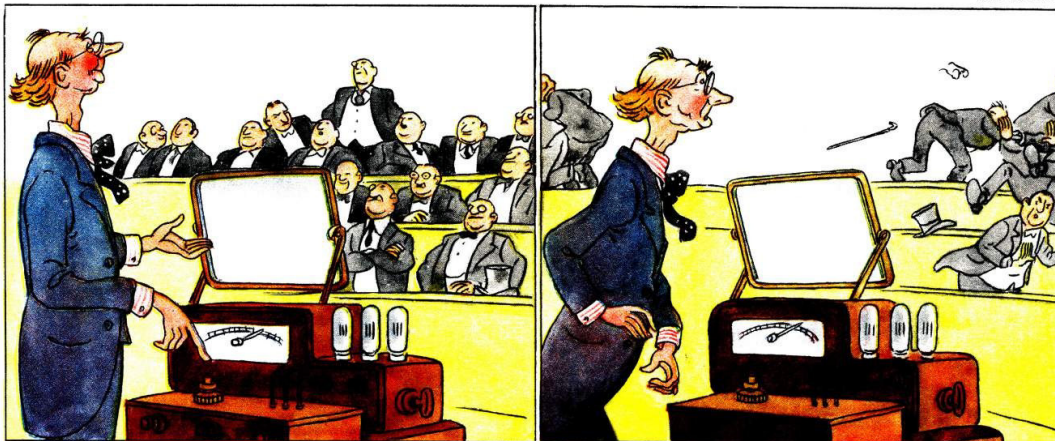
У КОЛИСЬ ВЕСЕЛИМ ВІДНІ

85 процентів музикантів Відні — безробітні.

Мал. К. АГНІТА

— Відтоді, як наш президент танцює під американську дудку, нам робити нічого.

— Містери конгресмени, мені вдалося сконструювати апарат, який у найбільшому натовпі безпомилково виявляє хабарників і казнокрадів.

Досить натиснути на кнопку і...

Петро КОЗЛАНЮК

ФРАНЦУЗЬКА АНКЕТА

Один з парижських буржуазних журнальчиків розслав своїм читачам цікаву анкету:

1. Що ви робили б тепер на місці президента Франції?

2. Яким чином ви поправили б рівновагу французького державного бюджету?

Найікавіша відповідь надійшла від якогось рангте із містечка Сен-Клод: «Мені,— відповів він,— не хочеться бути президентом теперішньої Франції в хомуті Північно-атлантичного блоку. Та коли я вже мусив би ним сісти в Парижі, то вірте, мосьє редактори, що і в Білому домі, і на Уолл-стріті мені закричали б: о'кей!

Пурка, чому?— ви спитаєте.— Тому, що я знайшов би у Франції гроші для спорядження нових дивізій для Трумена, Ейзенхауера й Ачесона. Я знайшов би нові матеріальні ресурси для закупки озброєння в американських монополістів.

І ви, і всі французи, можете засміятися з цього, я знаю, «Хі-хі!» — скажете.— А де ж ви, мосьє президенте, візьмете оці нові ресурси, коли й так народ Франції аж гнеться під тягарем різних податків?»

А я всім у відповідь:

— Пардон, мосьє і мадам. Я вам задам одне запитання: Є ніни у Франції незалежність? Говоріть, говоріть— е.. Ясно, що нема. А є у Франції американські воєнні бази — і як? — «Е-е!» — скажете. Ну і тре б'єт, і гаразд, скажу я вам. Раз сидять уже у Франції янки, то я й навуся в них бізнес робити.

І що ж я зроблю, ви спитаєте?

Передасім нап'юся я «кока-кола». Це буде по-американському? О'кей! Нап'юся я «кока-кола» і подумаю: «На біса нам ніни у Франції парламент і уряд?!»

Скажете: тут виразно гвалтується принцип буржуазної французької демократії?.. А я відповім, що тепер вже немає французької буржуазної демократії, є тільки американська. Напийтєсь «кока-кола» й тоді самі зрозумієте, що це демократія чистого бізнесу. По-перше: за парламент і уряд я візьму дозаришу потрібні нам долари, ну й заощаджу французькому бюджетові мільярди франків, які йдуть на утримання цих, зараз абсолютно зайвих у Франції, Інституцій.

По-друге: французи нічого на цьому не втратять, бо ж усі вони знають, що й так і парламент і уряд проводять у Франції американську політику Трумена й Ачесона.

Та цей бізнес ще не поправить рівновагу нищільного воєнного бюджету Франції. Кожному французькому урядові, як ми знаємо, сьогодні все точно. Вони довели, що — наприклад — в організмі кожної середньої людини, отже й французів, Франція мусить знайти внутрішні кошти на шапену гонку озброєнь, згідно вимог із Вашингтона. А де їх взяти? Доведеться ще раз напийтєсь «кока-кола» й роздивитися, на що ще у французьких громадян не накладені податки.

Ви знов засмієтесь, я знаю.

Мосьє президенте,— спитаєте ехидно,— а на що ж іще у громадян Франції не накладені податки?

— Ого, на багато дечого! — Відповім я вам — Французів є кілька десятків мільйонів і кожний француз складається не тільки із шкіри, кісток та біди, боргів і податків, як ви думаєте...

Французи і ніни — багатий народ, отже політично використовувати це народне добро нам треба навчатися у США. Американські вчені обчислили все точно. Вони довели, що — наприклад — в організмі кожної середньої людини, отже й французів, за, жиру є стільки, що можна з нього зварити 7 шматків мила; цукру — коло 100 грамів; заліза — на один цвях; ванна — на поблення селянської печі; фосфору — на 40 коробочок сірників; магнію — на порцію магнєзії; поташу — на один постріл дитячої гарматки і сірки — на одноразове викручення біліу у собачки.

Бачите, яке велике продуктове і хімічне багатство носить у собі кожний француз? І все це ще не оподатковане у Франції. Тож, сівши у кірло президента мосьє Оріола, я в першу чергу проп'яду би американським парламент та уряд, а потім видав би президентський наказ усім податковим органам Франції:

а) за безплатне користування жиром, цукром, залізом, ванном, фосфором, магнієм, поташем та сіркою накладати на кожного француза державний податок в сумі 1.000 франків щорічно;

б) фосфор, поташ і сірка — матеріали воєнні, вони потрібні Франції для озброєння нових дивізій, тому запропонувати кожному французові або задати їк Ейзенхауерові, або додатково платити за них податки в сумі 2.000 франків щорічно.

Ось як і легко, і просто я добувсь б довісно до «о'кей» у Вашингтоні. Іншого, кращого способу я не бачу. Бажаю вам успіхів. Поль де-Даладьє-Лавалля».

Нотатки ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

ПРЕТЕНДЕНТИ В ПРЕЗИДЕНТИ

Американські газети опублікували повідомлення про «явну» згоду Ейзенхауера балотуватися на майбутніх президентських виборах, якщо його кандидатуру висуне з'їзд республіканської партії. А кореспондент «Нью-Йорк таймс» Лоуренс з Вашингтона повідомляє, що Трумен «рішуче» буде балотуватися, коли замість Ейзенхауера від республіканської партії висунуть кандидатуру Тафта. Мовляв, якщо Аїк не гам, то й Тафтові не дам!

І чого от вони висовуються поперед Уолл-стріту в пекаю? Уолл-стріт без них вирішить, хто буде балотуватися, хто буде обиратися, кого висунути, кого «засунути». Це ж діло ха-зайське!

ТОВАР ПІДВОДИТЬ...

Газета «Уолл-стріт джорнал» ядливо висміює спроби вправдані провал американської пропаганди за кордоном по-славианим на потаю організації цієї справи. «Прова нашой кампанії по рекламуванню зоннішньої політики — лише та-зета, — пов'язаний не з характером організації реклами, а з характером товару. Реклама буде мати успіх тільки тоді, коли ми матимемо хороший товар»...

Міркування правильні. Товар справді підводить: осли з «Голосу Америки», наприклад, — товар, але який? І безрогий, і на розум убогий.

«НЕ ВІДПОВІДАЄ ДІЯНОСТІ»

Представник держдепартаменту США Кільпатрик, відпо-відаючи на запитання кореспондентів, заявив, що повідомлення агентства «Юнайт-ед прес» про те, що уряд Франції має намір визнати Китайський Народний уряд, — «не відповідає дійсності».

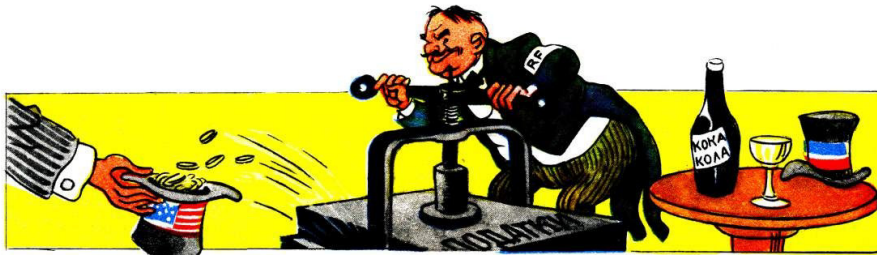
Що це означає, що про наміри французького уряду з таким цинізмом відпо-відають заморські кльпатрики? Це озна-чає, що сучасний французький уряд справді «не відповідає дійсності».

Нерідко молоді амери-канці стараються потра-пити в тюрму, щоб тільки не опинитися в Кореї.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Чого зажурився, друже? — Строк ув'язнення закінчується.

Увага! Увага! Телевізійний центр Перця сьогодні показує річку Московку, що тече на околиці міста Запоріжжя.

Зараз — пів на восьму ранку. Ви бачите, як поспішають до школи учні, що мешкають у робітничих селищах «Чналовський» та «Передаточний». Поспішають — з завмиранням серця балансує на містку, завширшки в одну дошку.

Голову виконкому Сталінської райради міста Запоріжжя Євгена Миколайовича Баранова ви на цьому містку не шукайте. Він не те що бачити, а навіть згадувати про цей місток не хоче.

Був час, коли він згадував про нього — перед виборами у місцеві Ради. Про благоустрій району він тоді виголосив багато промов, але, як тепер переоналися виборці, далі слів т. Баранов не пішов.

Недаремно оті школярі, яких ви бачите, про нього кажуть: «Цей дядя думками за горами, а ділом — за запічком».

Виставка ШИФЕТРЕБА

НОРОВИСТІ ЛАМПИ

Дуже привабливі настільні електролампи випускає Львівський завод електроарматури. Одне тільки не приваблює в цих лампах: кожного, хто до них торкнеться, вони б'ють по руках електричним струмом. Такою норовистою вдачею наділяє свою продукцію директор заводу т. Утрисько.

Споживачі дуже просять т. Утриська не перетворювати очолюваний ним завод електроарматури на завод електрохалтури.

ПРОГРЕСІЯ БРАКУ

Дама здавала багаж: диван, чемодан, саквояж...

Диван і саквояж у дами прийняли, а чемодан повернули.

— Не витримає, — сказали їй. — Розсиплеться в дорозі. Це ж продукція Ірпінської (на Київщині) артілі «Прогрес».

Чемодани артілі «Прогрес» — кривобокі, між стінками у них великі щілини, металеві деталі поїдені іржею...

Не раз уже вказували голові артілі т. Шапівському, що чемодани не витримують критики, а йому й голова не болить. Він не перестав випускати брак, причому кількість його зростає в геометричній прогресії.

Перечниця

ГУМАННА КОРОВА

У СЕЛІ ІНЗІВЦІ, Приморського району, Запорізької області, є радгосп «Вільний».

Так у тому радгоспі «Вільний» одного разу сильно застидався директор радгоспу т. Бородін. До того застидався, що аж... перелякався.

Привезли його корові кращого сіна, буряків і т. ін., принесли корові, а вона як замукає:

— Товаришу Бородін! Що ж усе мені та й мені, а корови робітників радгоспівських тільки затвержені вами списки на одержання корму читають... Мені ж незручно з ними влітку пастися буде! Якими очима я на них дивитимуся?

Директорові й соромно, й лячно зробилося. Він до секретаря парторганізації т. Бондаренка:

— Що робити? Корова мене присоромила! А т. Бондаренко:

— Та мовчи! Мені сьогодні те саме кабан мій говорив! Що ж це, — каже, — хазяїне, за порядки: всю кукурудзу мені та директорівим кабанам привезли? А свині інших робітників та службовців!?

Стоять директор із секретарем, руками розводять: що робити?

Ми не скажемо: хай самі здогадаються.

НА СОЛОДКІМ МЕДУ

РІК З ГАКОМ керує Волинською обласною конторою бджільництва Костянтин Вікторович Білаш. Що можна сказати про нього, ознайомившись з його роботою?

Можна сказати, що керуючий палко любить мед, бо, якось набравши його багатенько з

колгоспів для виставки, не повернув нікому жодного грама. Що керуючий любить не тільки мед, а й медоносні й не медоносні плоди землі: весь урожай, зібраний на ділянці бджолорозплідника, оброблений і засіяний руками робітників контори, зсипав у свої засіки. Що керуючий обожнює ще й цукор: розбазарив за короткий час 250 кілограмів цукру й меду, призначених на підгодівлю бджіл.

А про бджіл лишається сказати словами народного жарту: «Були в кума бджоли, та вони не гули, а... гавкали»...

ШТАТИ З ЧУЖОЇ ХАТИ

ЧИ Є ЗАЙВИ штати у виконкомі Водно-транспортної райради м. Одеси? На це запитання можна відповісти по-різному.

Хто знає, що тут працюють: зав. приймальної т. Кудрявцева, секретар т. Печерер, працівники житлового відділу тт. Калюжна, Стрільчук, Головка і т. д., і т. ін., посади яких жодним кошторисом не передбачені, той без вагань відповість: є зайві штати!

Хто ж обмежиться переглядом відомостей на одержання зарплати, в яких жодного розходження з кошторисом немає, той також, не вагаючись, відповість: зайвих штатів немає!

На таких простаків, певно, й розраховує заступник голови виконкому т. Калашников, який розкріпив багатьох працівників виконкому по підлеглих домоуправліннях № 136, 142, 120 та ін. Там вони одержують зарплату, а працюють у виконкомі.

Заступник голови і не гадає, що може виникнути ще одне запитання: доки у виконкомі буде порушуватись фінансова дисципліна?

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Я тобі, доню, собачку куплю. Лялька кусається.

Виїзний лакей

ЧИ ОБОВ'ЯЗКОВО міністрові закордонних справ володіти мовою того народу, який він представляє? Це питання дуже доречно, коли мати на оці Шумана. Уродженець Лотарингії, вишколений університетами Бонна й Мюнхена, Шуман, доживши до 65 років, так і не навчився пристойно володіти французькою мовою. Справа не в самій тільки вимові. Мосє Шуман погано говорить по-французькому, думає по-німецькому, а робить все по-американському.

На відміну від свого попередника Жоржа Бідо, що любив дуже багато розповідати про своє «бурхливе» життя, Робер Шуман любить держати язик за зубами, особливо, коли мова заходить про його молодість. Винна тут не погана вимова. Шуманові справді краще мовчати.

У 1914 році Шуманові, що проживав на території Німецької імперії, було 27 років. Маючи добре здоров'я, він був цілком придатний до служби в армії.

Почалася війна. При бажанні Шуман міг перейти кордон і воювати в лавах французької армії. Але він волів лишитися в Німеччині.

Навіть найпролазливіші журналісти вдають нині, що їм нічого не відомо про те, що робив в роки першої світової війни цей опрусащений француз з Лотарингії. Гниючи в окопах на Соммі і помираючи під Верденом, французькі солдати, звичайно, ніколи не могли подумати, що їх вітчизною колись буде управляти людина, яка носила мундир армії кайзера Вільгельма.

Уперше газети заговорили про Шумана після того, як Лотарингія була за Версальським договором приєднана до Франції.

Відтоді мандат депутата від Мозельського виборчого округу став чимось на зразок непорушної власності «скромного юриста».

Такий нечувано довгий і сталий успіх на виборах найдокладніше пояснюють звіти про витрачання таємних сум «Коміте де Форж» і особливо металургійної компанії де-Ванделя.

Відомо, що жоден банк не вкладає свої капітали у справу, яка не дає процентів. Мільйони «Коміте де Форж» і де-Ванделя були вкладені в ходовий товар: депутат Шуман уміє торгувати своєю совістю оптом і вроздріб.

Період, коли Шуману доводилось розмінюватись на дрібниці, затягся майже до самого 1940 року. Після першої світової війни і до початку другої «200 родин» великих доручень Шуману не давали. Тоді — в час шалених антирадянських атак і відвертого загравання з фашизмом були в моді Лаваль і Блюм, Бонне і Даладьє.

Хазяїнам Франції було ясно — рано чи пізно цих виконавців їх злочинної волі від суду народу приховувати буде вже неможливо. Викритих маріонеток треба буде замінити новими фігурами. Одним з кандидатів у майбутні «великі люди» був зареєстрований старий холостяк із злим обличчям і каламутними риб'ячими очима.

Задля практики і для того, щоб він від неробства та безгров'я не перекинувся в інші руки, ділки з «Коміте де Форж» доручили мосє Шуманові налагодити зв'язок з таємною дипломатією «намісника Христа на землі». Так Шуман злигався і здружився з Ватиканом. Коли де-Ванделю треба було створити нову партію, здатну допомагати йому в здійсненні його задумів, дружба Шумана з Ватиканом стала у великій пригоді.

Час Шумана, як уже сказано, настав тільки в 1940 році, коли зраджені Даладьє і Лавалем, скривавлена, понівечена Франція стогнала під чоботом гітлерівських окупантів. У невеличкому містечку Віші великий зрадник Петен сформував «мій» уряд, і Шуман прийняв пост «державного секретаря в справах біженців».

Незабаром Шуман зник з Віші і об'явився

в Німеччині. Згодом друзі Шумана, намагаючись облібити його, розповсюдили легенду про те, що його буцімто було заарештовано «за лібералізм» і силоміць вивезено в Меті. Всі, хто становив хоч би найменшу загрозу для кривавого гітлерівського режиму, потрапивши до рук гестапо, нещадно знищувалися. Тисячі справжніх борців за волю і незалежність Франції загинули за колючим дротом таборів смерті. Шуман же лишився живим і здоровим. Очевидно, уміння носити прусський мундир і думати по-німецькому врятували Шумана від печей Майданека й Освенціма.

...Справжня масляна для Шумана настала після 1945 року, з того часу, коли землю Жанни д'Арк, країну паризьких комунарів, вітчизну Гюго і Мопассана янки почали перетворювати на свій 50-й штат.

Колись Салтиков-Щедрін писав: «За Наполеона III Париж перестав бути світочем цивілізації і став кублом жіночих оголеностей. Нічого було чекати звідти, крім модного покрою штанів».

За Шумана навіть модних штанів не можна чекати від офіційального Парижа. Жіночі оголеності поступилися перед оголеним запроданством, відвертим плазуванням біля чобіт долаборців.

Уласливі писакі видають замкнутість Шумана за мудрість, а він мовчить тому, що йому нічого сказати французькому народові. Хтось підррахував, що за 30 років політичної кар'єри Шуман сказав менше, ніж перший-ліпший депутат за місяць. Але коли президент Оріоль запропонував Шуманові в 1947 році сформувати кабінет, у мовчуна язик розв'язався і він три битих години, не вгаваючи, кричав про репресії проти комуністів.

Куце прем'єрство Шумана ознаменувалось не тільки запальними антирадянськими і антикомуністичними промовами. Він перший запросив у міністри Жюля Мока.

У житті кожного політичного діяча є незабутні дні. У Робера Шумана таких дат три.

У травні 1949 року він відповів відмовою на радянську пропозицію про врегулювання німецької проблеми.

У вересні того ж року відмовився приєднатися до радянської пропозиції про заборону атомної бомби і про укладення Пакту Миру між п'ятьма великими державами.

9 травня 1950 року висунув горезвісний «план Шумана».

Робер Шуман, як луна, повторює все, що говорить державний секретар США.

Поміж «справ» Шумана є одна, яку людство і Франція ніколи не забудуть — йому наказали і він з радістю підписав «Атлантичний пакт».

«Лакей» — слово французького походження. У прямому розумінні воно означає слугу, а в переносному — плазуючого підлабузника. У лакеїв у прямому розумінні є ранги. Кімнатний слуга — це одне, а виїзний — це вже зовсім інша кваліфікація. У кімнатного обов'язки складніші: він мусить знати якийсь етикет, уміти накривати стіл і знати, яке вино подавати до м'яса, а яке — до риби. У виїзного лакея обов'язки простіші: відчиняти двері, стояти на зап'ятках і кричати: «Ей, там! Бережись!».

Міністрові закордонних справ Шуманові дісталася роль виїзного лакея — стояти на зап'ятках, відчиняти двері і покрикувати на справжніх патріотів Франції.

Мал. С. САМУГА

— От, Петровичу, ми й ліквідували останній покажчик нашого важкого минулого!..

СТОЯЛА, ДУМАЛА...

Стояла, думала, але не та «циганочка молода», про яку в пісні співається, а ціла бригада котельників паровозоремонтного заводу.

Думала бригада про те, що можна при хорошій організації праці зробити за хвилину.

— А зробити можна ось що, — сказав бригадир т. Разумов, виймаючи з кишені місцеву газету, в якій розповідалося про досвід сталевара «Запоріжстали» С. Якименка та його товаришів, що достроково виконали завдання 1951 року і дали додатково більше як 3 тисячі тонн сталі. — Ось що значить, — пояснив Разумов, — економно використовувати кожен робочу хвилину!

— Пробачте, — звернулися ми до бригадира котельників. — А чому ви самі так неекономно свій час витрачаєте? Чому ваша бригада у розпаді робочого дня стоїть, а не ставить елементи у жарові труби?

Тов. Разумов показав на бригаду т. Булата:

— У них спитайте. Елементи ставлять-ся у ті труби, які від них надходять.

Бригада т. Булата теж стояла і теж думала: до чого б сьогодні руки прикласти, бо труб немає. Бригада т. Красножона труб не дала.

— Стоймо, — пояснив нам т. Красножон, — третій день стоймо через них, — і показав на бригаду т. Трояна.

Це була єдина в цеху бригада, яка не стояла, не думала, а працювала. Вона переставляла решітки, на яких монтується вся система трубопроводу котла. Кілька днів тому ці решітки були поставлені «на око». Тепер виявилось, що око, на яке так часто покладається бригада т. Трояна,

не дуже дивиться глибоко: решітки були неправильно підігнані. І ось зупинився увесь цех і чекає, коли бригада Трояна закінчить підгонку решіток.

— Не тільки в котельному семеро одного ждуть, — сказав нам Костянтин Васильович Жуков — бригадир слюсарів складального цеху. — Ось гляньте.

Там, куди показував бригадир, слюсари складального цеху ладнали паровозні гальма, ресори, букси.

— Ні, — промовив бригадир, — ви зверніть увагу не на тих, що працюють, а на тих, що коло них стоять, нічого не роблячи. Чого, по-вашому, стоять вони? Вони ждуть, поки звільняться лещата. Лещат невістачає.

Щоб слюсари не застоювались, бригадири посилають їх з різними дорученнями до інструментальної кладової. Відстань від цеху до тієї кладової — 700 метрів. Двітри мандрівки — і минув робочий день...

...В той день вийшов з капітального ремонту котел «СОК 19-1055», якого з нетерпінням чекають в паровозоскладальному цеху. Сьогодні останнє випробування. Біла котла метушаться люди.

— Ну, як справи, Орловський? — склавши долоні в трубку, кричить начальник дільниці т. Дорошенко.

Майстер дільниці Орловський поглядає на манометр і, в міру того, як на ньому осідає стрілка, й сам присідає.

— Як справи, питаю? — повторює начальник дільниці.

— Труба!

— Що?

— Труба регулятора тече.

Тепер трубу міняти — пізно, підганяє календар. І щоб якось вийти з біди, на-

чальник дільниці Дорошенко дає розпорядження:

— Запаяти!

Трубу паяли, знову пробували. Тече.

— Заварити! — знову наказав начальник.

Зварювали, латали, знову паяли. І так шість днів підряд. Але й на шостий день вода з труби не переставала текти, а стрілка манометра не переставала сідати. Паровозоскладальний цех одержав котел із запізненням на тиждень, а тут оглянули його і виявили, що при перестановці труби регулятора була зрушена з місця вся система арматури. Вийшло за прислів'ям: «Ходив рак сім років по воду, та й прийшов додому, та став через поріг перелазити, розлив та й каже: «Отак чорт скору роботу бере!».

Можуть спитати: та де це в наші дні ще збереглося таке підприємство з такими неймовірними порядками?

Відповідаємо: таке підприємство є. І такі порядки там існують вже не перший день і не перший місяць.

Назва цього підприємства — Запорізький паровозоремонтний завод, і розміщений він всього за кілька кілометрів від того заводу, де сталевари-швидкісники на всю країну прославили себе умінням раціонально використовувати кожен хвилину робочого дня.

Лишається ще додати, що на Запорізькому паровозоремонтному заводі є начальник — т. Будаговський, є партійний комітет і є завком профспілки, які добре знають, що твориться на підприємстві.

Знають — і миряться з цим.

К. ДІДЕНКО,
спецкор ПЕРЦЯ.

Запоріжжя.

Пошта Терця

КАЗОЧКА З ПЕЧАТТЮ

Тісно в Полтавській обласній бібліотеці для дітей та юнацтва! Коридор, який вона займає,— вузький, а читачів багато, книг ще більше. Діти незадоволені, нервуються, часом навіть плачуть, коли наступають одне одному на ноги в тісноті.

Не знаємо, Перче, що б ми робили, якби не голова виконкому міської Ради т. Уманець та не заступник голови виконкому обласної Ради т. Хименко,— як би ми забавляли дітей, чим би їх тишили... Прийшли вони, спасибі їм, нам на допомогу, провідали нас торік влітку і написали для дітей нову казочку, обговорили її, затвердили і нам прислали. Ось уже майже рік у тісному куточку читаємо ми вголос її, але імен її авторів і справжньої назви казочки дітям не повідомляємо. Соромно нам, що та казочка називається постановою про надання бібліотеці нового приміщення, соромно за її авторів. Не такої допомоги ми від них чекали.

ПРАЦІВНИКИ БІБЛІОТЕКИ.

м. Полтава.

СВОЯ СТЕЛЯ БЛИЖЧЕ...

Наприкінці минулого року в радгоспі «Червоний маяк» відремонтували контору, клуб і будинок, в якому живе старший агроном т. Бугаєнко. Старший агроном особисто подбав про якість ремонтних робіт. Одну лише підлогу в його квартирі п'ять разів перефарбовували, доки колір прийшовся йому до вподоби. Тричі ремонтники перефарбовували стіни, двічі перестеляли кухню — провели.

З клубом і конторою клопоту було менше. На ремонт вже не вистачило ні коштів, ні часу. Тепер заходити в клуб і контору небезпечно: валиться стеля, під час відлиги або дощу — ле з неї, наче з відра.

Заїдь, Перче, до нас і поцікався, куди потекли державні кошти, асигновані на ремонт радгоспних приміщень.

М. ЛОЙКО.

Бериславський район, Херсонської області.

СКЛАДНА ПРОБЛЕМА

Раціоналізатори нашої швейної фабрики давно і безуспішно б'ються над розв'язанням складної проблеми: як при шитті одягу обійтись без наперстка та утюга. Виникла ця проблема у зв'язку з тим, що Укрголовшвейпостач постачає фабриці тільки дитячі наперстки, а заявки на вугільні утюги зовсім відхилив, посилаючись на те, що в наш час це знаряддя застаріло.

Робітниця фабрики звертається до тебе, Перче: виясни, будь ласка, хто в Укрголовшвейпостачі «зашився», і погладь його своїм утюгом.

3. КУЛИКІВСЬКА.

м. Лубни.

ГОРА РОСТЕ...

Зареєструй, Перче, новий винахід. На станції Слов'янськ будівельна організація, що зветься «Шляхбуд», споруджує школу й житлові будинки. Наш цегельно-черепичний завод постачає будівництву цеглу. Із заводу цегла виходить, як цегла. А при розвантаженні у «Шляхбуді» нею так б'ють об шлях, що з однієї цегли робиться аж три. Ну, чим не винахідники?

Будинки ростуть повільно, а гора битої цегли (на вулиці ім. Свердлова) — швидко. Швидко ростуть і збитки.

Дивно, що ніхто з управління Південно-Донецької залізниці не загляне сюди і не відзначить винахідників.

Г. САВЕЛЬЄВ.

ТРОПІК ЧЕХА

Про існування тропіка Рака відомо, Перче, навіть школярам. Про існування тропіка Чеха знають, здається, тільки робітники нашого рафінадного заводу. Тропік Чеха,— хай це всі знають! — пролягає через апаратний цех заводу. Тропіком він зветься тому, що в цеху стоїть нестерпна тропічна спека, неначе в пісках Сахари. Новий тропік назвали іменем головного інженера заводу т. Чеха, з ласки якого тропік продовжує існувати.

Ще в листопаді 1951 року обіцяв він встановити «витяжні

ліхтари» та вентилятори. Та дарма! Навіть тропічна спека не може розтопити крижаної байдужості т. Чеха!

І. КІВЕРСЬКИЙ,
І. ЦИМОРЧЕНКО.

м. Черкаси,
Київської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 1 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон під заголовком «Для свино». Виконком Красноградської райради (на Харківщині) повідомив, що поставлено питання про усунення з роботи директора ветеринарно-бактеріологічної лабораторії Жильцова, а матеріали про його зловживання передано слідчим органам.

***

У № 21 ПЕРЕЦЬ за минулий рік було вміщено фейлетон під заголовком «Здоровенькі були!» про непристойні вчинки судді Петропавлівського району (на Дніпропетровщині) Романова. Секретар райкому КП(б) України т. Годун повідомив, що В. К. Романова з посади народного судді відкликано.

***

Голова колгоспу ім. XVIII партз'їзду т. Кругряк систематично порушував Статут сільгоспартії. Колгоспники

написали про це до ПЕРЕЦЯ. Шрамківський райком партії (на Полтавщині) повідомив, що факти підтвердились. Бюро райкому КП(б) України виключило Кругряка з партії, а загальні збори колгоспників зняли його з посади голови правління.

***

Бухгалтер податкового відділу Старо-Костянтинівського райфінвідділу (Кам'янець-Подільська область) Горохівська зловживала своїм службовим становищем. За матеріалами ПЕРЕЦЯ, справою зайнялися слідчі органи. Народний суд засудив Горохівську Г. Д. до двох років тюремного ув'язнення.

***

До ПЕРЕЦЯ надійшов лист про те, що жителька м. Бердичева (на Житомирщині) Темноградська займалася спекуляцією. Вироком народного суду Темноградську О. Г. засуджено до 5 років позбавлення волі.

КАПІТАЛЬНА ХАЛТУРА

Виліскуючи свіжою фарбою, автомашина колгоспу ім. Жданова виїхала за ворота Сумського авторемонтного заводу. Біля воріт стояли начальник цеху т. Кравченко та начальник відділу технічного контролю т. Ломако.

— Ач ти,— сказав один одному.— Он яка машина! Що ти думаєш, доїде ця машина, якби трапилось, до Москви чи не доїде?

— Доїде,— сказав другий.

— А до Казані доїде?

— До Казані не доїде.

А проте машина, капітально відремонтована заводом, не те, що до Казані, а до Сінівського району (100 кілометрів від Сум) не доїхала. Потік радіатор. Потім зупинився мотор. Розібравши його, шофер виявив, що завод не відліфував шийки колінчастого вала.

Ще ряд капітальних несправностей було виявлено в капітально відремонтованій машині. Не вдалося виявити лише однієї деталі: за що завод узяв з колгоспу 5.000 карбованців?

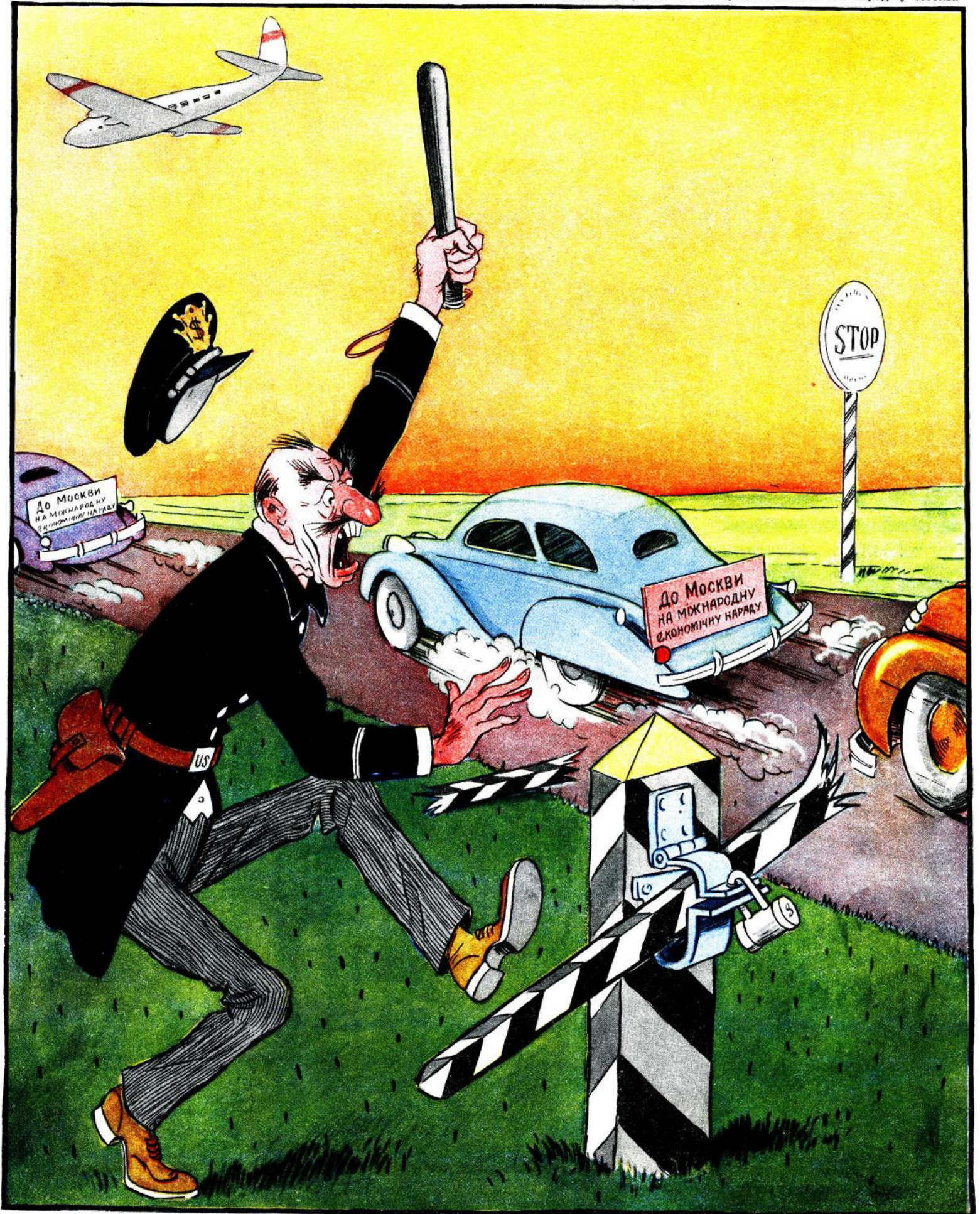
І. АВРАМЕНКО.

Сінівський район,
Сумської області.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ДЕРЖИМОРДА

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Уряд США намагається не допустити залежні від Уолл-стріту країни до участі в Міжнародній економічній нараді у Москві.

— Сій! Не велено пущать!